

κελάηδημα

κελάηδημα κ. **κελάηδισμα**, **το** ουσ. [<αρχ. κελαδῶ με επίδραση του ουσ. αηδόνι], το κελάηδημα. **1.** η ακατάσχετη φλυαρία: «όταν αρχίζει το κελάηδημα, δε λέει να σταματήσει». **2.** (στη γλώσσα της αργκό) η αποκάλυψη μυστικού, η προδοσία, η σπιουνιά: «πρόσεχε τα λόγια σου, όταν έρχεται ο τάδε, γιατί είναι μάνα στο κελάηδημα». **3.** (για πυροβόλα όπλα) απανωτοί πυροβολισμοί: «μέσα στη νύχτα ακουγόταν το κελάηδημα των πολυβόλων».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας